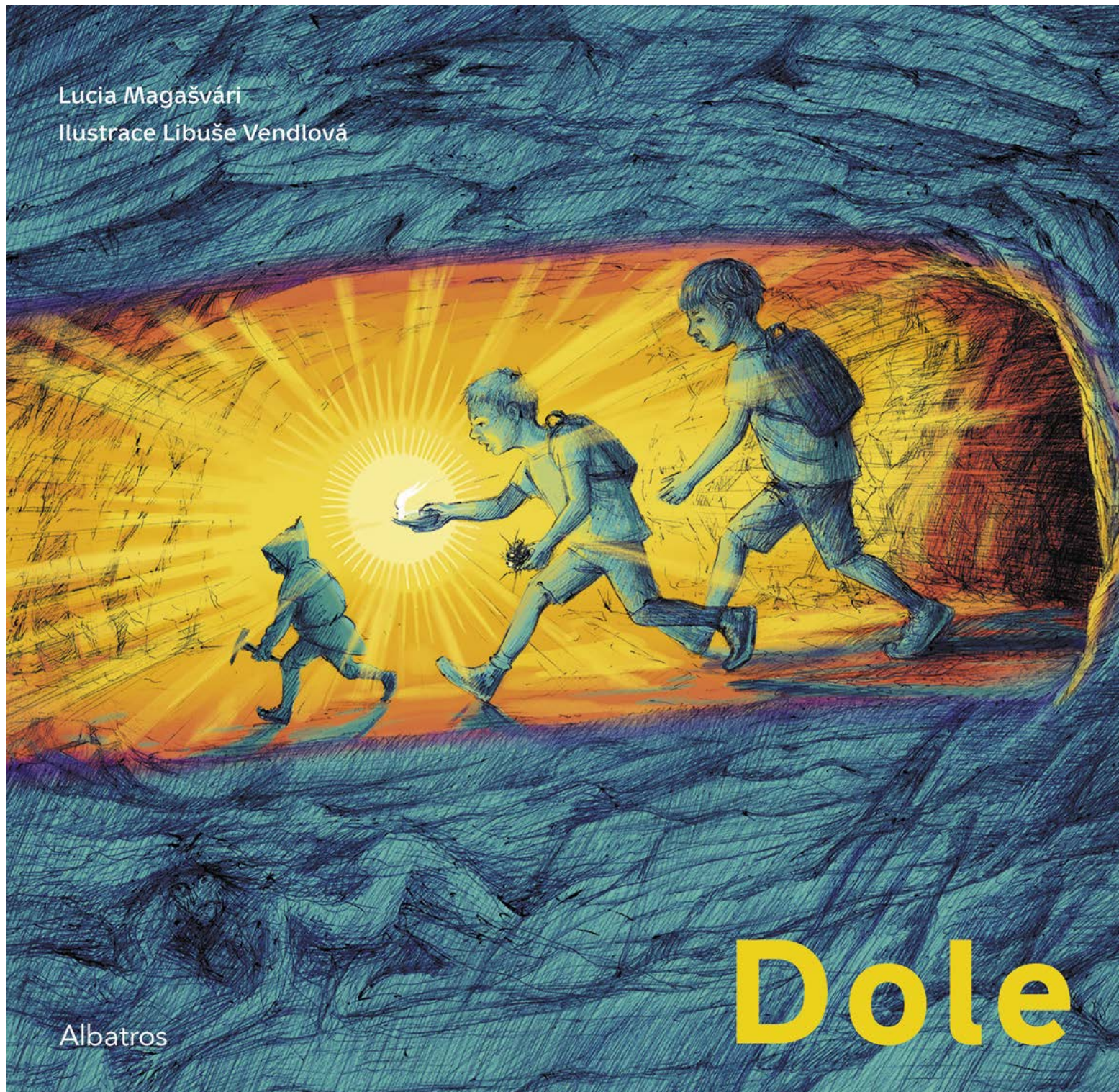

Lucia Magašvári
Ilustrace Libuše Vendlová

Albatros

Dole

Dole

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.albatros.cz

www.albatrosmedia.cz

Lucia Magašvári

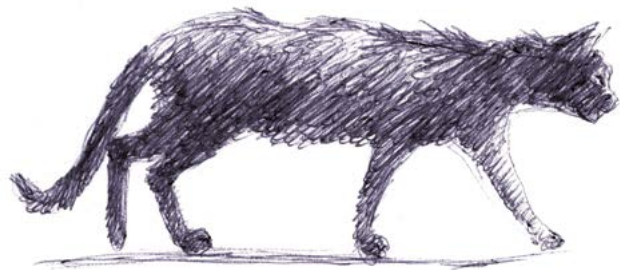
Dole

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Albatros

© Lucia Magašvári, 2021

Illustrations © Libuše Vendlová, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-00-06469-7 (1. vydání, 2021)

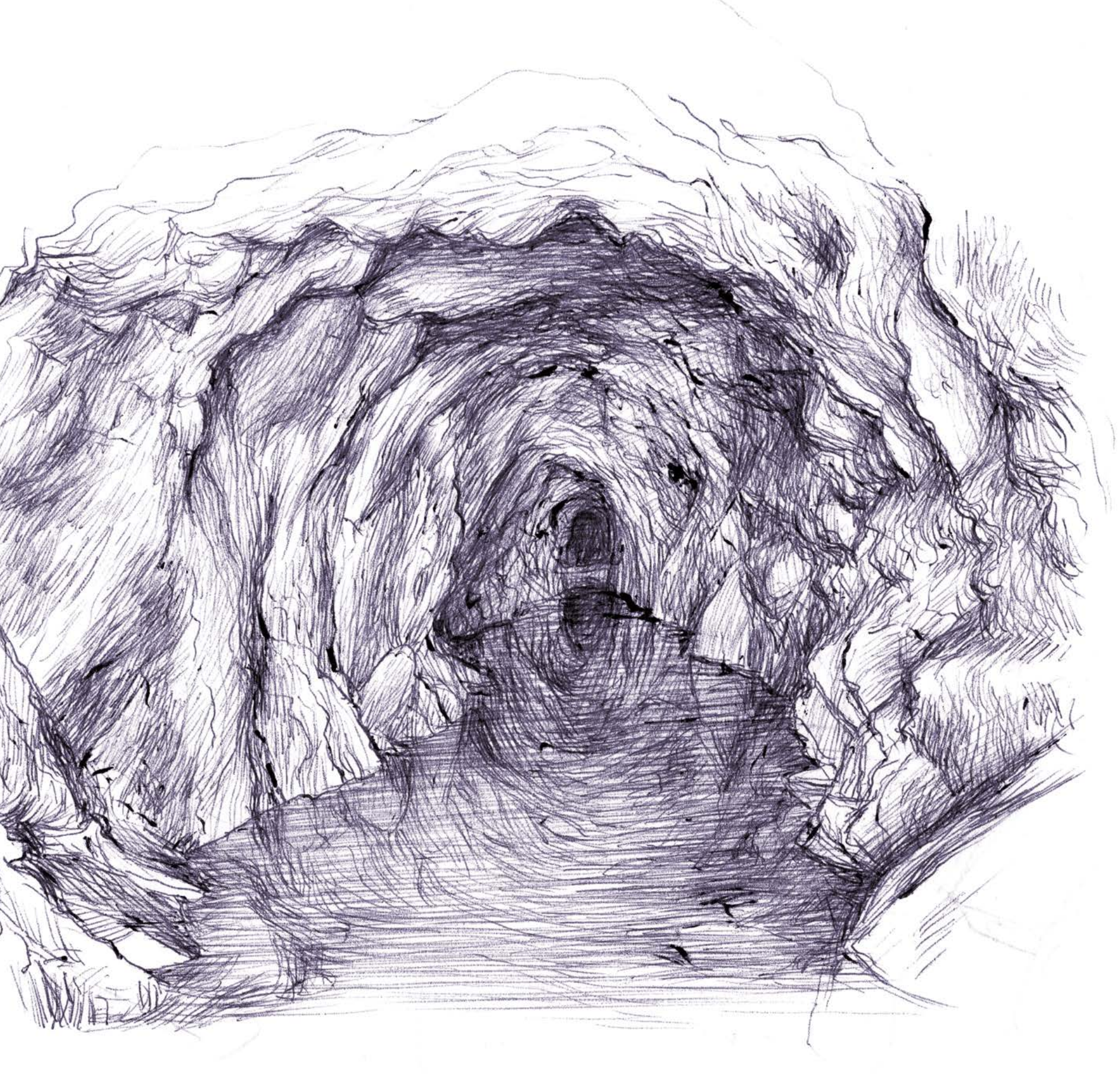
ISBN e-knihy 978-80-00-06477-2 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-06478-9 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-00-06476-5 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Dole

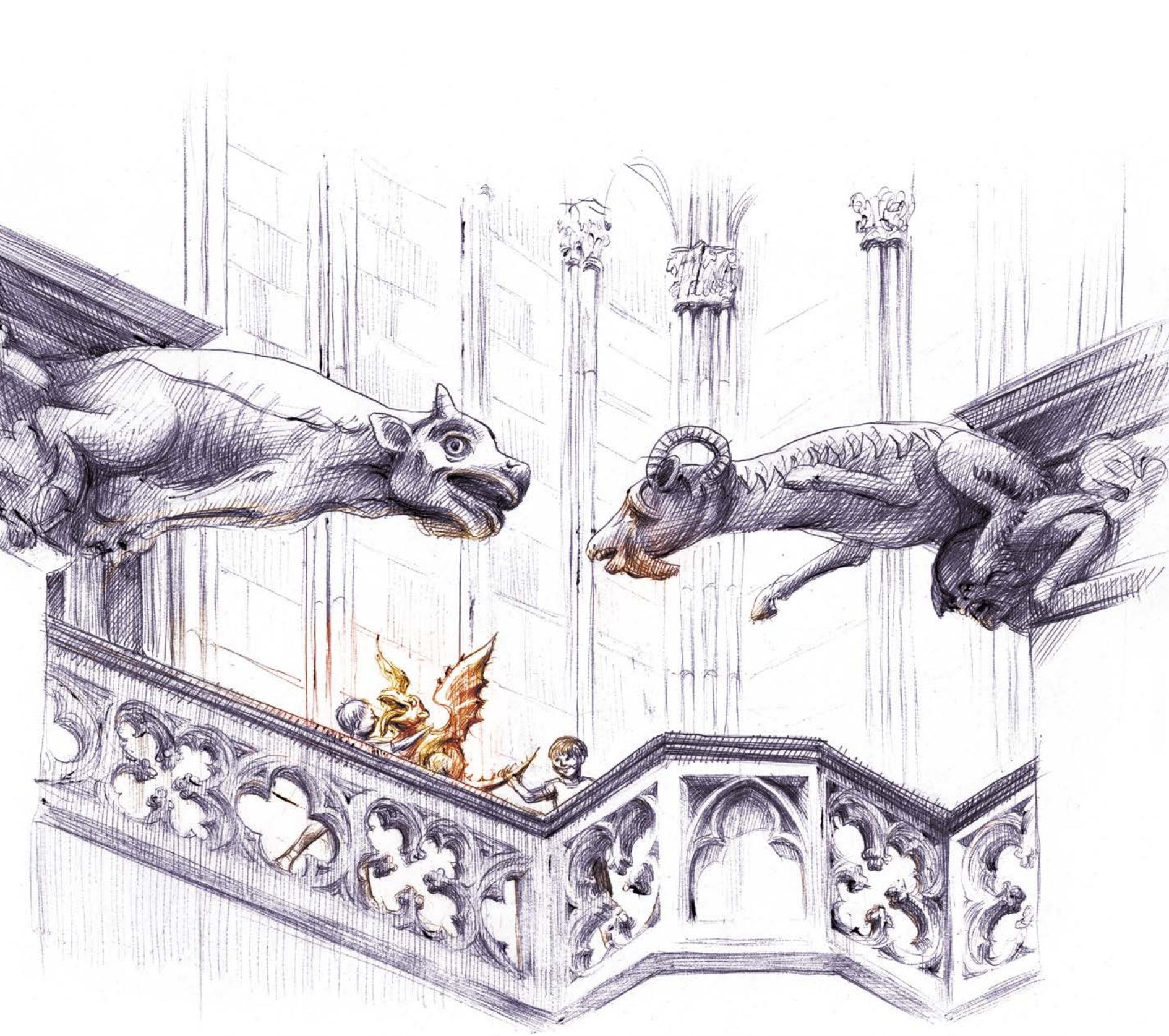

Lucia Magašvári

Ilustrovala Libuše Vendlová

Albatros

Dole

1

To červnové úterý byl nejlepší den ve školním roce. Byl totiž poslední. Učitelé slavnostně předali žákům vysvědčení, a tím začaly letní prázdniny. Bráškové Ondra s Vítkem pomalu kráčeli ze školy domů a teplé paprsky letního slunce je hřály do zad. Dnes s sebou neměli školní brašny, a svá vysvědčení si nesli v ruce. Ondra zářil stejně jako to sluníčko na obloze a pochvaloval si: „Prázdniny mám na celém chození do školy nejradši!“

Pro Vítku to byly jeho první letní prázdniny a moc se na ně těšil. Hlavně proto, že nebude muset vstávat a bude mít pokoj od toho otravného psaní do písanky. Pelášil domů a přišlo mu skvělé, že se vrací ze školy, i když je teprve devět. Takhle by to rozhodně mělo být častěji.

Rodiče ten den nešli do práce, maminka připravila malou oslavu konce školního roku a táta vyzvedl auto ze servisu. Bylo na něm vidět, že už se nemůže dočkat, až vyrazí na první prázdninový výlet. Ještě ani nedojedl zákusek, a už nabádal kluky, aby si připravili všechny hračky a knížky, které si chtějí vzít s sebou, ať je maminka může zabalit do kufru.

„Byl bych rád, abychom vyrazili zítra časně ráno, a kolem oběda už byli na místě,“ shrnul nakonec.

„A kam přesně pojedeme?“ zeptal se Ondra.

„Pronajali jsme s maminkou krásný starý dům v Měděnci, ve kterém budeme celý týden bydlet. Každý den vyrazíme někam na výlet. V okolí je spousta zajímavých míst.“

„A bude tam na zahradě trampolína jako na té chatě vloni?“ zajímal se Vítek.

„Myslím, že tentokrát ne. Ale zato je ten domek roubený, postavený z dřevěných trámů, v takovém jste ještě nikdy nebydleli. Určitě se vám bude líbit, uvidíš.“

„Hm...“ zatvářil se Vítek zklamaně. Dřevěný dům i zajímavé okolí by za trampolínu s klidem vyměnil. „A aspoň houpačka tam bude? Nebo houpací síť?“ vyzvídal dál.

„Kluci, to já nevím. Na fotkách toho domu nic takového nebylo. Ale třeba bude někde poblíž hřiště. Je to nedaleko náměstí, a v Měděnci určitě musí mít hřiště, kde by si jinak místní děti hrály?“ mrkl na Vítku povzbudivě táta.

„Nesmíme to zapomenout říct dráčkovi!“ vzpomněl si Vítek na jejich strašidelného kamaráda, mládě ohnivého chrliče, které našli a zachránili před časem. Teď bydlelo na střeše katedrály svatého Víta spolu s tamními obyčejnými vodními chrliči. „Kromě Prahy ještě nic neviděl, a jestli je to tam tak zajímavé, určitě by...“

„Vítku, dráčka nech doma,“ skočil mu táta do řeči. „Nevím, jestli by takový výlet bylo něco pro něj.“

„Proč ne? Třeba takoví psi rádi cestují. Lidi je s sebou na dovolenou normálně vozí. Dokonce i létají letadlem,“ prohlásil významně Vítek.

„Psi možná, ale ještě jsem neslyšel o nikom, kdo by vozil na dovolenou draka. Navíc pes roubenku nepodpálí.“

„Třeba budou mít ve městě kostel a na něm pár vodních chrličů, takže by na dráčka mohli dohlídnout, podobně jako ti na katedrále,“ snažil se bráškovi pomoci Ondra.

„Kluci, už jsem řekl, dráček s námi nepojede,“ zopakoval táta.

Vítek se zatvářil zkroušeně.

„Tady, mezi svými kamarády, bude spokojenější. Má tu všechno, co potřebuje, může dovádět s ostatními chrlíči, a hlavně na něj dají pozor. Uteče mu to jako voda,“ přesvědčoval táta zamračeného Vítka. Nakonec ho pohladil po vlasech a šel si zabalit věci.

„Netvař se jako kakabus,“ štouchl do brásky Ondra. „Stejně nechodíme za dráčkem každý den, možná si ani nevšimne, že jsme byli týden pryč. Aspoň že tátu nenapadlo, že bysme měli nechat doma i Šmejďáka,“ připomněl jejich dalšího strašidelného kamaráda.

Byl to střapáč, nevzhledná koule chlupů s nožkama tenkýma jako vlásky, která neustále vymýšlela nějaké neplechy. Před několika měsíci si ho přinesli domů z metra, a vůbec netušili, do jakého dobrodružství se tím zapletli. Šmejďák od té doby bydlel s nimi v bytě a kluci si ho moc oblíbili.

„Navíc když je ten dům tak starý, třeba v něm budou nějaká nová strašidla. A určitě tam narazíme na nějaké další střapáče. Děda říká, že bydlí skoro v každém starém domě. Šmejďák bude mít radost.“

„Jo, nová strašidla bych vidět chtěl,“ zatvářil se Vítek o chloupek veseleji. „Jen doufám, že nebudou moc strašidelná,“ dodal nejistě.

Střapáč

Typické strašidlo starých, opuštěných domů. Nemá totiž rád světlo a v opuštěných stavbách s odpojenou elektřinou nalézá dostatek potřebného příšeří. Připomíná chuchvalec chlupů či vlasů a je to rozpustilý nezbeda, který si velice rád tropí žerty z kohokoliv. Nade vše miluje nepořádek, prach a špínu, a pokud se potřebuje skrýt, obvykle se vydává za chuchvalec chlupů a prachu i on sám.